

svarende Bykvarter, men gennem bølgede Kornmarker. Det har været saaledes gennem mange, mange Aar og opretholdes stadig; man vil ikke have anden Bebyggelse derud, til Trods for at Kvarteret ligger midt i Storkøbenhavn, og til Trods for at Andelsboligforeningen har Etagebebyggelse en fuld Kilometer eller mere længere ude. Paa denne Maade lægger man sin klamme Haand paa en stor Del af Hovedstadens Jord for at assurere den Rigmandsbefolkning, man har samlet sammen derude, som man ønsker at sætte Pigtraad omkring, og som man stadig ønsker skal have den Begunstigelse, der her er Tale om.

Jeg kan altsaa ikke erkende, at det ærede Medlem paa nogen Maade har rokket ved, hvad jeg har fremført, og jeg beklager fremdeles, at man ved Gennemførelsen af denne Lov ikke f. Eks. fra Venstres Side har kunnet tage sig sammen til at gaa med til at rette den Uretfærdighed, som her findes, og som jeg ikke kan se, at det store Venstreparti kan have nogen som helst Interesse i at opretholde. Det er saa meget mere beklageligt og saa meget mere mærkeligt, som vor Basis i skattemæssig Henseende jo fremdeles i nogen Maade er en Kommissionsbetænkning af 1910, hvor alle disse Forhold blev taget op til inlgaaende Drøftelse. Politiske Repræsentanter og kommunale Repræsentanter var samlet i en Kommission, der afgav en Betænkning, som sikkert endnu er i Minde i hvert Fald hos ældre Medlemmer, og hvor man i Virkeligheden var enig om, at denne Uretfærdighed indenfor Hovedstadsbysamfundet skulde rettes; den eneste Undtagelse var en lille forknýt og spagfærdig Bemærkning af det nuværende 15de tingvalgte Medlem (Godskesen), der den Gang som nu følte sig kaldet til ensidigt at varetage de frederiksbergske Rigmandsinteresser. Ellers var der ingen Dissens, ellers var der Enighed om, at dette burde rettes, og nu i dette Øjeblik, altsaa 14 Aar senere, maa man staa her i Rigsdagen og behandle en kommunal Skattelov uden at kunne komme til i mindste Maade at røre ved denne gamle Uretfærdighed, der bliver mere og mere iøjnefaldende og mere og mere urimelig, efterhaanden som Udviklingen skrider frem.

I øvrigt er dette jo desværre kun at opfatte som en lille Tvekamp mellem det ærede 15de landstingsvalgte Medlem og mig. Jeg har nu opgivet Haabet om, at der ved denne Lejlighed skulde kunne gøres noget for at rette Forholdet, og nu paa dette sene Tidspunkt kan der naturligvis slet ikke være Tale derom. Jeg skal derfor

af Hensyn til Administrationen, der venter paa Loven, frømdeles, ligesom jeg gjorde ved Sagens første Behandling, anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Godskesen: Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebøl) bebrejdede mig, at jeg ikke var traadt op ved første Behandling, og han erklærede, at saadanne Bemærkninger, som jeg fremsatte, hørte hjemme dér og ikke ved tredje Behandling. Det er jo heldigvis ikke det ærede Medlem, der skal afgøre saadanne Ting, og jeg kan sige ham, at jeg i Forvejen havde forvissat mig om, at der vilde være fuldt korrekt Adgang til at fremkomme med de Bemærkninger, jeg havde i Sinde at fremsætte, ogsaa ved tredje Behandling, og det vil findes ganske naturligt, at jeg ventede med mine Bemærkninger til tredje Behandling. Paa den ene Side var Frederiksberg ved første Behandling fortrinligt repræsenteret ved det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Ellinger), og paa den anden Side ønskede jeg at lade de af det ærede Medlem (Peder Hedebøl) ved første Behandling fremførte Tal bearbejde. Noget saadant kunde selvfølgelig ikke ske under selve Behandlingen, og jeg maatte af den Grund være opfordret til at vente med mine Bemærkninger, indtil denne Bearbejdelse havde kunnet finde Sted.

Det ærede Medlem tog meget let paa min Paavisning af, at han var gaaet ud fra afgjort urigtige Tal. Han sagde jo, at han havde sagt, at Frederiksberg skulde bære sociale Udgifter i Forholdet 1 til 5, medens jeg havde sagt, at Forholdet var 1 til $5\frac{1}{3}$, og det var jo ikke noget at tale om. Men jeg gør opmærksom paa, at det ærede Medlem nævnte bestemte Tal som Grundlag for sin Fremstilling. Han nævnte da om København, at dets Indbyggerantal var 527 000. Jeg oplyste, at Tællingen i 1921 viste 561 344, og dette Tal staaer netop i den for begge Kommuner fælles statistiske Aarbog, som det ærede Medlem kender — jeg har den for Resten her i min Haand. Det ærede Medlem har altsaa haft en anden mindre paalidelig Kilde, og jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at jeg kan vide, hvilken Kilde det ærede Medlem har haft at gaa efter, nemlig Polititællingen. Men dér har han ikke lagt Mærke til, at man ved Københavns Polititælling ikke medtager smaa Børn under en vis Alder; derfor maatte Tallet blive mindre, end det nødvendigvis skulde være efter Statens officielle Tælling og den, man foretager paa Frederiksberg. Det ærede Medlem er her gaaet ud fra et positivt urigtigt Tal. Man skulde dog tro, at en københavnsk Borger-